

9 barn, varav 6 pojkar och 3 flickor föddes detta år i Tåby.

3 äktenskap ingicks och 21 dödsfall inträffade.

Av de senare var 8 barn och av de många åldringarna var gästgivaren Gustaf Larssons moder äldst, 92 år gammal.

Indelningsverkets folk togs i anspråk av krigsmakten.

Båtsmännen fick marschera till Karlskrona och bemanna transportfartygen, som forslade trupper till Tyskland.

Ryttarna från Tåby ingick i den styrka, som den 30 september gick ombord på fartyg vid Skenäs och därifrån transporterades till Tyskland. För många av dem kom det att dröja ända till fem år innan de återkom till Tåby.

Detta år förekom endast en **sockenstämma**, först den 30 november.

Anledningen var sannolikt krigsutbrottet och den rannsaking, som ägde rum vid häradsrätten angående kyrkoherde Follén.

Av detta sockenstämmoprotokoll kan utläsas, att förtroendet mellan kyrkoherden och sockenmännen inte var den bästa.

Kyrkoherden började med att läsa upp prästprivilegerna, varav framgick vilka rättigheter prästen hade samt inbjöd till en offentlig revision av räkenskaperna för kyrko- och fattigkassan.

Stor dispyt uppstod angående den så kallade sockenkitteln, som fanns i prästgårdens uthus och nu hade reparerats.

I forna tider, ingen kunde minnas när, hade denna kittel bekostats av sockenmännen, som ansåg att den var deras egendom.

Kyrkoherden ansåg att den tillhörde prästgården och alltså tillhörde de inventatier, som han skulle erhålla.

Sockenmännen ville inte bekosta reparationen utan försälja den och kyrkoherden ansåg sig inte ha råd, att betala de 20 daler silvermynt, som reparationen kostade.

Det beslöts dock, att reparationen skulle betalas med kyrkokassans medel och hänskjuta frågan till domkapitlet och landshövdingensämbetet.

Kyrkoherden erinrade om prästgårdshusens årliga reparation, som sockenmännen skulle betala, men befanns, att under dessa dåliga tider ingen råd fanns.

Stort bekymmer var med makarna Jonas Johansson och Lena Cajsa Sandberg.

De bodde på var sitt ställe, han hos modern i Fyrby och hon i den gemensamt ägda hemmanet i Brunneby.

Genom ombud svarade Jonas Johansson, att han aldrig ville flytta till hustrun och bo med henne och Lena Cajsa Sandberg, att hon nu var trött på allt bevsär och kunde tänka ta emot maken i huset.

Sockenstämman konstaterade detta förhållande och hänsköt frågan till häradsrätten.

En dräng vid Tåby och en piga i Fyrby ansågs av kyrkoherden allt för svaga i sin kristendomskunskap och därför uppmanade han nu deras husbondsfolk, att med all flit undervisa dem, så att de kunde få åtnjuta den heliga nattvarden.

Sockenstämman avslutades med att kyrkoherden gjorde en enträgen uppmaning om fred och endräkt.

Detta års häradsrättsprotokoll handlar till stor del om kyrkoherden Follén och hans horsbrott.

Det började med , att Göta hovrätt, till vilken han överklagat häradsrättens beslut, beslöt att kyrkoherden skulle "med själv sin ed" befria sig från anklagelserna.

Men vid uppropet den 3 februari uteblev han utan att lämna något besked, annat än genom adjunkten Berg, som meddelade att kyrkoherden var sjuk av frossa och värk.

Men då inte Berg kunde förete någon fullmakt från kyrkoherden, godtog häradsrätten ej beskedet, utan utsatte målet till kommande lördag.

Även på lördagen uteblev kyrkoherden Follén, men fältskären Falk inställde sig, för att redogöra om kyrkoherdens sjukdom.

Men vid redogörelsen inför rätten, framkom endast, att kyrkoherden led av gonnoré sedan 6 år tillbaka, men det fanns ingen livsfara för honom att närvara vid häradsrätten.

Kyrkoherde Folléns inställning var tydligen, att han endast inför sin Herre behövde svara för sina handlingar och en kunde dömas av en världslig domstol.

Häradsrätten fann dock, efter ytterligare utredande och vittnens hörande, att kyrkoherde Bengt Follén med flit undandragit sig från tinget och att uteblivandet var olagligt.

Likaså fann häradsrätten ostridigt, att han haft olovlig köttslig beblandelse med Caijsa Pärnsdotter och att han var barnafadern till det framfödda barnet.

Häradsrätten dömer därför Bengt Follén, att som gift man begott hor, böta sina 80 daler silvermynt samt att giva till Tåby kyrka 4 daler silvermynt och att årligen utgiva 8 daler silvermynt till det oäkta barnets uppfostran ochd et intill barnet varder så stort, att det föda och kläder kan sig själv förskaffa.

Caijsa Pärnsdotter dömdes, för sin otillbörliga beblandelse med kyrkoherden, att böta 15 daler silvermynt samt giva till Tåby kyrka 2 daler silvermynt samt därefter skriftas och avlösas.

Skulle hon inte ha pengar att betala böterna med, skulle hon avstrffas med 10 par ris, 3 slag av vardera paret.

När hon också fördröjt rättegången genom att ömsom neka och ömsom bejaka händelsen samt försökt att skylla på en annan man, dömdes hon att böta 5 daler silvermynt.

Skulle hon inte ha pengar att betala dessa böter med, skulle hon avstraffas med 8 dagars fängelse vid Linköpings slott.

Efter det att domarna var avkunnande, meddelades också Göta hovrätts utslag om det mål den 17 november 1748 angående eventuellt horsbrott av kyrkoherden Follén.

När flera av vittnena nu var döda ochd en berörda pigan Maris Jönsdotter inte kunde spåras, hade hovrätten avskrivit målet.

(Intressant i detta fall är, att Göta hovrätts utredning nämnda dag inte finnes kvar i arkivhandlingarna.)

Vid sommaringet begärdes, att förbud för större och mindre fartygs läg-gande intill stranden vid Slätbaken, som tillhörde säteriet Mens ägor. Men häradsrätten lät beslutet vila, då det av gammal hävd varit brukligt, att vid färd till marknaden i Söderköping, övernatta vid stranden.

I ett annat mål, som berörde kyrkoherden Follén var åtal mot honom från adjunkten Hans Berg.

Adjunkten Hans Berg hade under 2 $\frac{1}{2}$ års tid tjänstgjort i Tåby under kyrkoherden Folléns avstängning från ämbetet.

Kyrkoherden hade innehållit adjunktens lön och ansåg att han fick nöja sig med de kollekt, som inflöt vid de stora högtiderna.

Parterna å ömse sidor beskyllde varandra om osanningar och svekfullhet, där bl.a. sockenborna i Tåby skrivit till domkapitlet med begäran, att få en präst de kunde ha aktning för, samt domkapitlets brev där Hans Berg beordnades tjänstgöra i Tåby, på grund av förekommande omständigheter och att kyrkoherde Follén, icke utan förargelse kunde ebfatta sig med sitt ämbete.

Som huvudargument anförde kyrkoherde Follén, att när sockenmännen begärt annan präst, åste de också betala hans lön.

Efter tre rättegångsdagar beslöt häradsrätten, att då intet annat framkom än , att kyrkoherden själv var vållande till hans åbragda besvär, så dömdes han, att till adjunkten Hans Berg skulle utgiva 120 daler silvermynt för de två åren och 80 daler silvermynt för det halva året, tillsammans 320 daker silvermynt.

Vad de influtna kollekterna angick, skulle de anases som personlig gåva och alltså tillfalla adjunkten Berg.

Vidare skulle kyrkoherden Follén ersätta adjunkten Berg med 15 daler 13 $\frac{1}{3}$ öre silvermynt, som ersättning för åbragda rättegångskostnader.